

[Birte Weiss]

Birte Weiss (S):

Jeg vil gerne takke ministeren for svaret. Jeg mener, det for det første er vigtigt, at den arbejdsløse selv er klar over, hvilke pligter og rettigheder han har, når han bliver bragt i den for ham helt uacceptable situation, at han mister sit arbejde. Jeg er glad for, at man nu vil prøve på at udforme – sådan forstår jeg det i hvert fald – nogle regler, sådan at der i hvert fald ikke er nogen kommunikationsvanskelighed imellem formidlingen og den enkelte arbejdsløse. Men jeg vil føje til, at for at jeg kan blive rigtig tilfreds med svaret, må de regler være udformet på en sådan måde, at de ikke kommer til at fungere, som jeg sagde i mit indlæg før, som en unødigt stram spændetroje omkring den ledige. For sådan som situationen er på arbejdsmarkedet i dag, er det jo helt givet, at det for mange er en forholdsvis lang venten, og jeg tror, at hvis man prøver på specielt at koncentrere sig om ordet »straks« – altså det, at man straks skal henvende sig til arbejdsformidlingen eller den pågældende arbejdsgiver – hvis man specielt gør noget ud af at bløde det ord lidt op, kan det måske nok blive lidt mere acceptabelt for den enkelte.

Så er der spørgsmålet om kvinderne. Jeg mener naturligvis ikke, at man skal løse de problemer, der er i forbindelse med børnepasning, over arbejdsløshedsloven. Men jeg mener, det er helt klart utilfredsstillende, at der sker denne forskelsbehandling, og jeg håber meget, at man ud over den henstilling til socialministeren også kan finde andre veje til at få løst dette helt urimelige problem, at man, fordi man ikke er i stand til lige på stedet at skaffe pasningsmuligheder, kan blive idømt karantæne.

Jørgen Jensen (DKP):

Jeg bemærkede ministerens udtalelse om, at det ikke så meget var loven, som det var administrationen, der gjorde, at man fik de problemer, der her er rejst. Derfor vil jeg spørge, om ministeren har udsendt eller påtænker at udsende et nyt cirkulære eller en ny bekendtgørelse til formidlingen om, hvorledes man skal administrere de én gang trufne afgørelser, og i hvilket omfang hidtil trufne afgørelser kan ændres.

Jeg synes også, at vi må gå ud fra den kendsgerning, at det er at vende tingene på

hovedet, som det også blev sagt heroppefra, når man taler om, at den ledige skal være til rådighed for arbejdsmarkedet. Det er arbejdsmarkedet, der ikke er til rådighed for de ledige, og derfor må man også i spørgsmålet om administration af loven i dag tage helt andre hensyn, end man eventuelt kunne gøre i en situation med fuld beskæftigelse. Der er nævnt en lang række eksempler, men der kunne nævnes langt flere, hvor dette at være til rådighed bliver misfortolket i den nuværende situation, og derfor: har man eller vil man udsende nye retningslinjer til formidlingskontorerne?

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg synes nok, det var en lidt tynd kop te med disse henstillinger angående kvinder, der ikke kan få passet børn. Det er rigtigt, at det er meget vanskeligt at finde ud af – især for et nyt medlem – hvor tingene hører hjemme: noget hører under socialministeriet, andet hører under arbejdsministeriet, men det korte af det lange er, at man sidder og fører familiepolitik også over arbejdsformidlingen, for det har noget med familiepolitik at gøre, når mennesker ikke kan få passet deres børn og derfor idømmes en karantæne, som yderligere stiller dem økonomisk ringere. Derfor synes jeg, det er et så vigtigt problem, at der bør gøres mere ved det end blot henstillinger.

Formanden:

En medspørger skal stille spørgsmål, ellers har vedkommendes indlæg ingen berettigelse. Det skete ikke her.

Arbejdsministeren (Auken):

Må jeg først gøre den generelle bemærkning, at jeg synes, det er, som om diskussionen bærer præg af, at det største onde, der kunne hænde en ledig, var at få anvist arbejde. Det kan vel ikke ligefrem betragtes som en tragedie, at man får anvist arbejde. Tværtimod må det vel være ønskemålet for den arbejdssøgende at få arbejde. Det, det drejer sig om, er at gøre det på en sådan måde, at der er en rimelig menneskelig frist til en tilpasning til den nye situation, og det er det, jeg har lovet vi vil se på.

Jeg kan sige til fru Birte Weiss, at vi selvfølgelig gerne vil menneskeliggøre disse regler og gøre dem mere tidssvarende, men vi